

Zolang ik nog vrijgezel ben

**Frances
Gallimore**

**Zolang
ik nog
vrijgezel
ben**

Een vermakelijke
en kwetsbare
zoektocht naar
liefde in Londen

Frances Gallimore

© Frances Gallimore
www.zolangknogvrijgezelben.nl

Eerste druk: oktober 2022
Redactie: Maria Genova, Haags Bureau | Boekenmakers
Omslag en binnenwerk: Haags Bureau | Boekenmakers
Coverfoto: Thies Bening
Drukwerk: Pumbo.nl

ISBN 978-90-903648-6-5
NUR 303

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, (geluid-) opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor mij

Op een krijtbord onderaan de trap stond: “Praktijk voor therapie en coaching, Ian Wandsworth.” Een pijl wees naar boven.

Ik liep de trap op en stond voor een deur. Die was dicht. Ik klopte, maar kreeg geen antwoord. Wat niet wilde zeggen dat er ook niks te horen viel. Misschien had iemand achter die deur zoiets gezegd als: ik kom eraan, of: momentje nog, en had ik dat weer niet gehoord. Nog een keer kloppen dan maar?

In dit soort situaties ga ik altijd in de *freeze*-stand. Besluiteloos. Bang om een verkeerde beslissing te nemen. Ik kan toch niet zomaar die deur openen? Stel je voor dat ik direct in een behandelkamer terecht zou komen en zou storen in een vruchtbare sessie? Dat de betreffende cliënt in dikke tranen uit zou barsten omdat-ie na maanden van hard werken eindelijk op het punt stond zich bloot te geven? En dat ik dan die grote mijlpaal zou verstoren met mijn onbeholpen binnenkomst?

Ik bleef zekerheidshalve wachten, in de hoop dat de oplossing zich na verloop van tijd vanzelf zou aandienen. Meestal gebeurde dat. Deze keer niet.

Ik stuurde een appje naar de therapeut terwijl ik onhandig bovenaan de trap bleef staan, mijn blik op de gesloten deur gericht. Na vijf minuten was er nog geen reactie op mijn berichtje. Een laatste korte aarzeling volgde.

Ik drukte voorzichtig de deurklink naar beneden. Gelukkig. Geen huilende cliënt midden in een zware beproeving,

maar een soort gangetje. Tussen de vetplantjes in het raamkozijn stond een geplastificeerd A4'tje met weer een pijl, die wees naar een wachtruimte.

Een man in een dikke, gewatteerde jas en een wijde joggingbroek kwam kort na mij de wachtruimte binnen. Hij had een wankele houding. Nog een cliënt, dacht ik.

'Charlotte?' vroeg hij.

'Ja...' zei ik aarzelend.

'Ik ben Ian, *nice to meet you.*'

Kennelijk had ik me een voorstelling gemaakt van een "therapeut". Dat was in mijn beleving iemand in een corduroy broek en een wit, of misschien wel geruit overhemd. Ik was verrast door Ians verschijning; later zou ik begrijpen waarom hij die joggingbroek droeg.

Op zijn uitnodiging liep ik met hem mee en nam ik plaats in een fauteuil. De stoel was veel lager dan ik verwacht had, waardoor ik een harde landing maakte. 'Oeh!' schrok ik, en ik lachte gegeneerd.

Ian zat een stuk hoger, op een eetkamerstoel tegenover mij. Dat gaf me zowel een onderdanig als geborgen gevoel.

'Adam vertelde me dat je uit Nederland komt,' begon hij als ijsbreker. 'Ik ben weleens in Amsterdam geweest, mooie stad. Hoelang ben je al in Londen?'

Bijzonder hoe iedereen altijd weer met Amsterdam komt aanzetten als ik vertel dat ik Nederlands ben. Alsof heel Holland alleen om Amsterdam draait.

'Poeh. Ik ben hier alweer ruim een half jaar.'

Het was niet bepaald wat ik voor ogen had gehad, toen ik zes maanden geleden op de trein van Rotterdam naar

Londen stapte, maar door een zeker voorval met een man eindigde ik deze laatste maand van mijn sabbatical “op de sofa” bij deze therapeut.

‘Wat heeft je naar Londen gebracht, werk je hier?’

‘Ja, deels. Ik werk als freelance tekstschrijver, dus dat kan ik natuurlijk overal doen.’

‘Vanwaar je keuze voor Londen, als ik vragen mag? Als je de vrijheid hebt, kan ik me voorstellen dat er andere plekken in de wereld zijn waar je je laptop zou willen openklappen. In een warm land als Thailand bijvoorbeeld. Engeland staat tenslotte niet bekend om haar aantrekkelijk warme klimaat.’

Ik lachte en nestelde me wat dieper in de fauteuil.

‘Ik heb eigenlijk altijd al in Engeland willen wonen, als kind al. Ik ben half Engels, zie je, mijn vader is hier geboren en getogen.’

‘Ah.’

Het was me met paplepel ingegoten, de Engelse cultuur. De Britse humor, ironie, gezellige warme pubs, cottages, de kneuterigheid van overal tapijt en theeservies. Ik voelde me hier thuis. Wanneer we vroeger door de landweggetjes in de Cotswolds reden, kon ik mezelf altijd verliezen in de eindeloze vergezichten. Glooiende groene landschappen, grazende schapen, huppelende lammetjes en uitgestrekte, gele *rapeseed** velden. Op de achterbank van de auto fantaseerde ik dat ik daar ooit zou wonen, in een schattige cottage op een heuvel.

‘Wat dapper dat je die stap nu hebt genomen. Je bent...’

* koolzaad

‘Wat, nu ik vijfendertig ben bedoel je?’

Hij wilde natuurlijk weten waarom ik niet eerder mijn *roots* achterna was gegaan. Normaal gesproken neem je ten slotte een sabbatical rond je twintigste, direct na je studie. Maar ja, bij mij liep alles nu eenmaal anders dan normaal.

‘Ik durfde eerder niet, denk ik.’

‘En, bevalt het je goed hier?’

‘Eh... ja, dat wel. Absoluut.’

Ik wilde niet ondankbaar overkomen. Ja, het beviel me heel goed in Londen. Maar ik was hier natuurlijk niet voor niks bij Ian.

– 2 –

Een jaar eerder

Ik zette mijn tanden in een zompig broodje waar een hamburger en een plak bleke, chemische kaas tussen lagen. De dame van de snackbar tilde een flikkerend kerstboompje van de toonbank en haalde er een geel vaatdoekje onderdoor. Ze schepte een nieuwe lading patat in de frituurpan, liep terug naar het kleine keukentafeltje achterin de zaak en pakte haar sudokupuzzel weer op. Ik greep naar een gedateerd roddelbladje uit de leesmap om niet te hoeven denken aan wat er eerder deze avond was gebeurd, maar mijn zelfmedelijden overschreeuwde de spraakmakende slippertjes van de een of andere Bekende Nederlander.

Een uur eerder had ik nog warm en knus op de bank

gezet, tegen mijn vriendje aan. Open haard aan, glaasje bubbels in hand, pannetje stoofvlees sudderend op het vuur. Tot de deurbel was gegaan.

‘Fuck! Je moet weg!’ had hij geroepen.

Ik was verstijfd geweest. Niet dat het de eerste keer was dat zoiets gebeurde, integendeel, maar vanavond had ik echt op iets anders gerekend.

‘Schiet op, schiet op!’ zei hij er gehaast achteraan.

Ik griste mijn telefoon van de salontafel en keek vluchtig om me heen om te zien of er nog andere spullen van mij in de kamer lagen. Hij had mijn jas en tas al van de kapstok gerukt en bonjourde me via de bijkeuken naar de achtertuin.

‘Ik bel je snel schat, oké? Sorry.’ De deur werd achter me dichtgegooid, en daar stond ik.

Ik schreef net trouwens: ‘vriendje’, maar dat is nauwelijks in de buurt van de waarheid. Carl en ik kenden elkaar ruim een jaar en zagen elkaar bijna elke week, maar hij had me nog altijd niet toegelaten in zijn *inner circle*. Zijn vrienden had ik alleen bij toeval een keer ontmoet, op een moment dat we ergens hand in hand over straat liepen. Ze hadden verrast opgekeken. Er ontstond een kort, krampachtig gesprek over een onbenullig, alledaags onderwerp. Niemand werd aan iemand voorgesteld.

Als je me op mijn vijftiengste had gevraagd hoe ik mezelf over tien jaar zou zien, dan had ik gezegd: gelukkig getrouwd, een paar mooie kids, royaal koophuis en een vette carrière. Ik maak even de balans op... gezakt. Op alle onderdelen. Geen relatie, geen kinderen, een sociale huurwoning en al tien jaar dezelfde baan als tekstschrijver bij een

groothandel in kantoorartikelen. Vooruit, er was één lange relatie geweest in de tijd dat ik nog bij mijn ouders woonde, plus een aantal vluchtige romances en een handjevol scharrels. Buiten mijn jeugdliefde had geen van de heren het ooit zover geschopt om bij mijn familie aan de kersttafel aan te schuiven.

Hoe kan jij nou nog vrijgezel zijn, vragen mensen me vaak. De eerste paar keren dat ik dat hoorde was ik nog geveleid, het was tenslotte bedoeld als compliment. Maar na verloop van tijd begon ik me in toenemende mate te ergeren aan die vraag. Niet alleen omdat ik altijd maar moet verantwoorden waarom ik ‘nog steeds’ single ben, maar ook omdat het suggereert dat er iets schort aan mijn leven. Alsof ik iets verkeerd doe. Niet zelden kreeg – en krijg – ik daarom ongevraagde adviezen. “Joh, weet je wat jij zou moeten doen, je moet dat *online daten* eens proberen!”

‘Goh, wat een handige tip!’ lieg ik dan. ‘Ik ga morgen gelijk even kijken hoor!’

En dat laatste is dan weer niet gelogen, want de volgende ochtend zit ik weer eindeloos te swipen op Tinder, tot ik kramp in mijn duim krijg.

Mensen hebben het hoe dan ook met mij te doen. Zelfs als ik in een topconditie zit te stralen op een verjaardag, krijg ik, bedoeld ter ondersteuning, een bak alleenstaande-lotgenoten-ellende van iemands zus, collega of vage kennis over me heen. Zo van: “Mijn buurvrouw is ook al jáááren alleen, zo’n leuke meid ook, maar ze komt niet aan de bak. On-be-grij-pe-lijk.”

Het is nu eenmaal zo dat stelletjes en gezinnen nog altijd

worden gezien als de hoeksteen van de samenleving, en alleenstaanden als het cement dat maar niet wil binden.

In de loop der jaren zag ik mijn vriendinnen wel succes boeken. De vrijgezelle meiden met wie ik vroeger het centrum van Rotterdam onveilig maakte, verruilden de bruisende binnenstad voor een Vinex-wijk in een randgemeente. Iets met twee-onder-een-kap. Je begrijpt, de uitnodigingen voor spontane borrels en gezelligheid namen met de tijd, mild gezegd, af. Zij gingen verder. Ik bleef alleen achter.

Hier zat ik dan. Kerstavond. In mijn glitterjurkje, voor een vitrine met bleke frikandellen, kroketten en een kaas-soufflé. *Last Christmas* schalde door de speakers. De geur van mijn royaal opgespoten Coco Chanel had plaatsgemaakt voor een indringende frituurlucht. Geen kruidig stoofpotje met champagne en romantische liefde, maar een hamburger met cola onder kille tl-lampen. Het had een vermakelijke scène kunnen zijn in een quasi-romantische komedie. Maar dit was mijn persoonlijke non-fictie. Eigen schuld. Hoe dom kon ik zijn om te denken dat Carl en ik deze kerst samen zouden vieren? Telkens als iets ook maar in de buurt had gekomen van iets serieus, had Carl meteen teruggedeinsd. Ik had hem al zo vaak begrepen, gezegd dat alles zogenaamd oké was. Dat ik zou wachten tot hij er klaar voor zou zijn. Van binnen vrat het me op. De onzekerheid. De afwijzing van mijn verlangens. Waarom liet ik dit weer gebeuren?

Precies op het moment dat ik hem nodig had, facetimedede mijn *best friend* Adam me.

'Dáááárling! Merry Christmas!' schreeuwde hij in koor met zijn vriend Didier. Ze hadden allebei een foielelijke

kerstmuts op en achter hen concurreerde een fluorescerend reuzenrad met vrolijk gekleurde kerstlichtjes: Winter Wonderland in Hyde Park in een notendop.

‘We zitten aan de *glühwein* en ik moest aan je denken, *darling!*’ zei Adam uitbundig.

Ik barstte meteen in tranen uit.

‘*Oh no, babes!* Wat is er aan de hand? *Look at the state of you!*’

Ik vertelde hem over mijn rampzalige kerstavond.

‘*Oh babes!* Ik wou dat ik iets voor je kon doen. Dan konden we samen dansen en erom lachen...’

‘Ja,’ zei ik snotterend.

‘Woonde je maar hier!’

‘Ja...’

‘*You know what...* waarom kom je niet gewoon een tijdje naar Londen?’ zei hij.

‘In Londen wonen? En dan?’

‘*Yes!* Doe ’s gek! *Listen Charlie,* je bent single, je hebt geen kinderen, of, *actually darling,* je hebt geen leven. We moeten je redden van de ondergang. Ja! Kom hiernaartoe!’

Adam keek Didier aan. Ze praatten druk door elkaar. Ik had geen idee wat ze zeiden, maar er werd duidelijk iets beraamd.

‘*Brilliant!*’ riep Adam ineens. ‘Didier zegt net dat wij vanaf mei sowieso toch gaan samenwonen, dus kun jij in mijn appartement deze zomer! Dan kunnen we elkaar zo vaak zien als we willen! *Think about it. Let’s do this, Charlie!*’

Ik staarde uit het raam. Een verliefd stelletje liep innig gearmd over straat. Hun hondje droeg een halsband met

kerstlampjes.

Morgen zou ik weer moed moeten verzamelen voor de zoveelste eerste kerstdag als enige vrijgezel. Achterin de auto bij mijn zus en zwager, geklemd tussen twee kinderstoeltjes met links een kwijlend neefje en rechts een huilend nichtje. Mijn moeder, die aan de kersttafel in het bijzijn van het gehele gezelschap voor de zoveelste keer gaat vragen of het allemaal wel goed met me gaat... nee. Dat wil ik niet meer. Ik wil geen zielige muurbloem meer zijn die in geen één plaatje past.

Misschien had Adam gelijk. Misschien moest ik gewoon mijn spullen pakken en naar Londen gaan. Weg van alles. Opnieuw beginnen. Kon dat? Maar hoe moest ik dat doen, mijn baan opzeggen, huis verhuren, en wat te doen met mijn katten? En Carl! Steek in mijn borst. Een deel van mij kon niet wachten om het tegen hem te zeggen. Ik ga weg, daaag! Zou hij me gaan missen? Het idee van hem weg te zijn deed me op dit moment eerder doodsbenauwd voelen dan opgelucht. Ik wist echter ook dat ik hem moest loslaten, liever vroeger dan later; en dat het idee van Adam misschien wel de enige manier was om dat te laten slagen. Misschien zou in Londen mijn *Prince Charming* eindelijk op mijn pad komen?

Ik stond op van de klapstoel en liep met opgeheven hoofd de snackbar uit.